

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 78 • nummer 9 • september 2023

INHOUD

<i>Vader, wij mogen U kennen (gedicht)</i>	<i>197</i>
<i>Christus onze Heere (9)</i>	<i>198</i>
<i>Jeruzalem, de heilige stad (2, slot)</i>	<i>202</i>
<i>Vragen over ‘het koninkrijk’</i>	<i>208</i>
<i>Ze raakte Zijn kleren aan</i>	<i>210</i>
<i>Messiaanse Joden (1)</i>	<i>212</i>
<i>Goferhout</i>	<i>215</i>
<i>Angst en materialisme – ze horen bij elkaar!</i>	<i>216</i>
<i>Gepast gedrag voor oude mannen</i>	<i>218</i>
<i>Brood en beker (1)</i>	<i>219</i>

Ik zag de hemel geopend

*Een vers-voor-vers uitlegging
van Openbaring 19:11 – 22:5*

Auteur: Christian Briem

In dit prachtige boek krijgen we een indrukwekkend zicht op de hemel. Vers voor vers wordt Openbaring 19:11 – 22:5 uitgelegd, met de diepgang die we gewend zijn van deze begaafde Bijbelleraar.

Allereerst beschrijft dit Bijbelgedeelte in chronologische volgorde de gebeurtenissen van de verschijning van de Heere Jezus in heerlijkheid tot aan de eeuwige toestand. Daarna volgt er een terugblik naar de positie van de verheerlijkte Gemeente (Kerk) in het Vrederijk.

Naast veel andere leerzame, treffende details zijn er in het bijzonder twee dingen die je hart als lezer raken: de eer en de heerlijkheid die de Heere Jezus eens zal krijgen op deze aarde, waar Hij verworpen werd, en de heerlijke positie van de gelovigen uit de genadetijd, in hun innige, eeuwige verbinding met hun Redder en Heere. Het lezen meer dan waard!

Bestelcode 6341

gebonden, 240 bladzijden

Prijs: € 18,50

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Vader, wij mogen U kennen

U hebt, o Vader, de Zoon ons gegeven,
heerlijk Geschenk, onuitsprekelijk groot,
Die ons in heel Zijn volmaakt reine leven
steeds d' openbaring van Uw Wezen bood.
Nu mag 't geloof vol aanbidding verklaren:
'U wilde U in de Zoon openbaren'!

Wij mogen, Vader, U kennen en Hem Die
U uit de hemel naar ons zond op aard'.
Dat is het ware, het eeuwige Leven,
zoals Uw Woord het ons duid'lijk verklaart.
Vader, wij danken U! U wild' ons geven
in Uw geliefde Zoon 't eeuwige leven.

Wij zijn gebracht in een levensverbinding
vol liefde met U en ook met Uw Zoon.
Help ons daar steeds van doordrongen te wezen,
heilig te leven, vol rein eerbetoon,
om te genieten, o Vader, de vreugde
van die gemeenschap, die U steeds verheugde.

Paul Waltersbacher

Christus onze Heere (9)

Hij kwam en door Zijn sterven voldeed Hij aan al Gods eisen wat betreft de zondaar, want Hij onderging alle toorn die de zondaar had verdiend. Hij deed volkomen en volmaakt verzoening wat betreft het probleem van de zonde van de mens en verheerlijkte God op zo'n wijze dat God – als teken van Zijn volkomen voldoening in Christus' werk – Hem heeft opgewekt uit de dood en Hem heeft doen zitten aan Zijn rechterhand in de hoge. Daarom is Hij de Levende. De dood heeft geen heerschappij meer over Hem en Hij kan eeuwig leven schenken aan allen die naar Hem komen.

'Zoals dus door één overtreding [de gevolgen daarvan zich uitstrekken] tot alle mensen tot veroordeling, zo ook [strekken] door één gerechtigheid [de gevolgen daarvan zich uit] tot alle mensen tot rechtvaardiging ten leven' (Rom. 5:18).

Christus bevond Zich door genade in de nederige plaats die Hij als Mens innam en het was Gods heiligheid die het noodzakelijk maakte voor Christus om zo aan het kruis voor de zonde te sterven. Op het fundament van de verzoening en bevrediging die Hij daar voor God bewerkte, is Gods rechtvaardigheid op het hoogst bewezen. Daarom kan God nu iedere gelovige rechtvaardigen en uit de dood overbrengen in het leven. **Er is geen leven behalve in en door Christus.** Daarom zegt de Heere Jezus: 'Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven; maar wie de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn van God blijft op hem' (Joh. 3:36).

In dat vers vinden we ook het middel waardoor het leven wordt ontvangen. *Het is door geloof alleen.* Daarom zegt onze Heere: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie Mijn woord hoort en gelooft Hem Die Mij heeft gezonden, die heeft [het] eeuwige leven en

komt niet in het oordeel, maar is uit de dood overgegaan in het leven' (Joh. 5:24). Hierin wordt de genade van God tentoongespreid.

Wij hebben het loon van de zonde geogst: de dood. Wij waren dood in zonden en zouden voor eeuwig onder de straf en de gevolgen van die toestand moeten blijven. Maar God was rijk aan barmhartigheid en in overeenstemming met Zijn eigen natuur, vanuit Zijn eigen hart, heeft Hij Zijn liefde ten opzichte van ons geopenbaard doordat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren. Terwijl het loon van de zonde de dood is, is nu de genadegave van God het eeuwige leven in Christus Jezus onze Heere. Het is Zijn vrije en heerlijke geschenk aan ieder die Zijn getuigenis over de zondaar en over Zijn Zoon aanneemt. Hij heeft het leven gegeven – leven uit de dood – en dit leven geeft Hij aan ieder die gelooft.

'Dit is het getuigenis: dat God ons eeuwig leven gegeven heeft en dit leven is in Zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet' (1 Joh. 5:11-12).

Zo zien we dat **iedere gelovige eeuwig leven heeft**. Maar we moeten zorgvuldig opmerken dat nergens gezegd wordt dat hij dat leven in zichzelf heeft. Er zijn twee uitspraken waarin het ontkennend wordt verwoord, waardoor sommigen tot deze gevolgtrekking zijn gekomen. Maar een gevolgtrekking – zelfs als die juist is – is niet het Woord van God. Laten we er eens naar kijken. Onze Heere zei tegen de Joden: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: tenzij u het vlees van de Zoon des mensen eet en Zijn bloed drinkt, hebt u geen leven in uzelf' (Joh. 6:53). En de apostel Johannes zegt: 'Ieder die zijn broeder haat, is een moordenaar; en u weet dat geen moordenaar eeuwig leven in zich blijvend heeft' (1 Joh. 3:15).

Deze verzen geven alleen aan dat de mensen over wie gesproken wordt, geen eeuwig leven bezitten. Gods Woord stelt duidelijk, zoals in het gedeelte dat we al geciteerd hebben: 'Dit leven is in Zijn Zoon' (1 Joh. 5:11). Wij hebben het eeuwige leven dus alleen in Christus. Christus is in ons – maar dat is weer een ander aspect van de waarheid – en omdat wij Christus hebben, hebben wij eeuwig leven, want het is Christus Die ons leven is.

Wanneer er wordt gesproken over eeuwig leven, wordt nooit gezegd dat wij dat in onszelf hebben, maar altijd in 'Zijn Zoon'. Dit feit garandeert ons de absolute zekerheid van het eeuwige leven en het verzekert ons dat dit leven nooit verloren kan gaan, want wie het ons zou willen ontroven, moet ons eerst rukken uit Zijn hand. Het gaat nog verder: die moet Hém rukken uit Zijn troon aan de rechterhand van God.

Christus is ons leven. Laten we deze waarheid nog iets verder onderzoeken en een aantal van de gevolgen benoemen.

1. Ons leven is niet hier

Dat zegt de apostel Paulus ook: 'Want u bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God' (Kol. 3:3). In het gedeelte hiervoor heeft hij ons gewezen op onze verantwoordelijkheden die verbonden zijn met het feit dat wij zijn gestorven en opgestaan met Christus. Wanneer wij met Hem gestorven zijn, mogen wij niet handelen alsof wij in de wereld leven (2:20). Wij moeten de orde van Christus volgen. Hij is gestorven en aan dit aardse toneel onttrokken – Hij heeft daar nu geen plaats meer. Hij is, voor zover het deze wereld betreft, een dood Mens. Wij beginnen dus ons leven als Christen door de plaats van de dood in te nemen. Wij zijn met Christus begraven in de doop (2:12) en Gods beoordeling van ons is dat wij dood zijn. Het is onze verantwoordelijkheid om in overeenstemming daarmee te wandelen en onze leden die op de aarde zijn, te doden (3:5).

Gods Woord leert ons dat God ons zo volkomen met Christus vereenzelvigd heeft, dat Hij ons met Hem dood rekent voor de zonde (Rom. 6), dood voor de wet (Rom. 7) en dood voor de wereld (Gal. 6). En het geloof aanvaardt Zijn beoordeling als waar. Wij zijn door de dood en opstanding van Christus vanuit dit aardse toneel naar een nieuwe plaats gebracht en wel zó volkomen dat van ons gezegd kan worden: 'U bent niet in het vlees, maar in de Geest, als inderdaad Gods Geest in u woont' (Rom. 8:9). Ons leven is dus niet hier – dat kan niet, want wij zijn dood – maar het is in Christus verborgen in God.

Hoe gezegend zouden wij zijn als wij de volle consequenties van deze waarheid aanvaardden!

- Wat een enorme **winst** zou het zijn als wij het Christenleven begonnen door de dood te aanvaarden over alles wat wij van nature zijn en over alles rondom ons. Wanneer wij standvastig wegstijgen van alles wat wij zien, omhoog kijken naar waar Christus is en ons in herinnering brengen dat ons leven daar is – dat Hij ons leven is – dan zouden we uitgetild worden boven onze omstandigheden!
- Wat een **beheersing** zou het ons geven over de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven.
- Wat een **getuigenis** zouden wij zijn van de rechten van Christus, van de eer die Hem toekomt – Hij Die eens verworpen maar nu verheerlijkt is.

(Wordt vervolgd).

E. Dennett

Jeruzalem, de heilige stad (2, slot)

De heilige stad in de toekomst

We hebben al een en ander gezien over Jeruzalems verleden en de plaats die die stad innam in het hart van God.

Maar ook over de toekomst van de heilige stad vertelt Gods Woord ons. Aan de profeet Daniël werd al geopenbaard wat er met Jeruzalem gebeuren zou: 'Zeventig weken zijn er bepaald over uw volk en uw heilige stad, om de overtreding te beëindigen, de zonden te verzegelen, de ongerechtigheid te verzoenen, om een eeuwige gerechtigheid tot stand te brengen, om visioen en profeet te verzegelen, en om de Heiligheid van heiligheden te zalven' (Dan. 9:24). Jeruzalem was in 586 voor Christus door de Chaldeeën verwoest en lag nu in puin. Daniël had zojuist uit de geschriften van de profeet Jeremia opgemaakt dat aan de zeventig jaren ballingschap van Juda een einde was gekomen. Vervolgens bad hij in diepe ootmoed tot God. Tijdens dit gebed kreeg hij de profetische boodschap van de engel Gabriël over de toekomst van zijn land en volk. Na zeventig weken van elk zeven jaren, dus na vierhonderdnegentig jaar, zou Jeruzalem weer recht doen aan haar ware karakter als heilige stad (zij het met een onderbreking, die tegenwoordig nog voortduurt).

Dat Jeruzalem hier niet gewoon 'de', maar 'uw' heilige stad genoemd wordt, toont ons de bijzondere relatie van Daniël met Jeruzalem. Ondanks haar verwoesting hield hij van de stad van God. Dat weten we omdat hij in zijn huis open vensters in de richting van Jeruzalem had, van waaruit hij driemaal per dag tot God bad en Hem dankte (Dan. 6:11). Voor hem bleef Jeruzalem de heilige plaats die God tot Zijn woning te midden van Zijn volk verkozen had, ook al waren stad en tempel met de grond gelijk-gemaakt. Al heeft hij misschien Jeruzalem nooit meer terugge-

zien, toch werd zijn geloof beloond en zal het in de eeuwigheid nog rijker beloond worden!

Kort voor het eind van de in het boek Daniël over de heilige stad bepaalde zeventig jaarweken zal in de toekomst de zwaarste en gruwelijkste periode van de wereldgeschiedenis plaatsvinden (Dan. 9:24-27; Openb. 6:18). Tijdens de laatste jaarweek zal God Zich weer tot Zijn aardse volk wenden en een overblijfsel daarvan tot geloof in Christus als Messias brengen. Over de tweede helft van deze week staat in vers 2 van Openbaring 11: 'En zij [de heidenen] zullen de heilige stad vertreden tweeënveertig maanden lang' (= drieënhalf jaar – vergelijk Jes. 63:18). Jeruzalem zal dan het toneel van de vreselijkste afgodendienst zijn. **En toch verliest ook in deze omstandigheden de stad haar principieel heilige karakter voor God niet. Hij houdt altijd Zijn doel voor ogen en zal dat ook in heerlijkheid bereiken.**

Met het duizendjarige Rijk zal de vervulling beginnen, zoals we in het boek van de profeet Jesaja zien. Deze profeet mocht de boodschap van God proclameren: 'Ontwaak, ontwaak, bekleed u met kracht, Sion, trek uw mooiste kleren aan, Jeruzalem, heilige stad! Want voortaan zal in u geen onbesnedene of onreine meer komen' (Jes. 52:1). Als Sion zich in kracht kleden zal, zal de Heere Jezus, de Messias van Israël, als Koning heersen. In het duizendjarige Rijk zal Jeruzalem, de heilige stad, in heel haar schoonheid voor Hem stralen. Dan zal het karakter dat ze in Gods ogen altijd bezat, eindelijk voor iedereen zichtbaar worden. Ze zal nooit meer vertrapt worden en er zal geen onreinheid meer in haar gevonden worden. Ze zal werkelijk de 'heilige stad' zijn, van waaruit de wet en het woord van de HEERE voor de hele wereld uitgaan (Jes. 2:2-4). Dit is de enige plaats in de Bijbel die ons het aardse Jeruzalem als heilige stad in volle overeenstemming met haar heerlijke naam laat zien. Dan zal Christus, de ware Melchizedek, als Koning der gerechtigheid en vrede daar duizend jaren heersen.

De Gemeente als de heilige stad

Een heel nieuw perspectief wordt ons geopend door de drie vermeldingen van de heilige stad aan het einde van het boek Openbaring (Openb. 21:2-10; 22:19). Hier zien we niet meer het aardse Jeruzalem in het heilige land, zoals nog in hoofdstuk 11:2, maar het nieuwe Jeruzalem dat uit de hemel neerdaalt. Het is dus een geheel nieuw beeld.

We richten onze aandacht eerst op het tweede gedeelte dat genoemd wordt, omdat dit zoals in Jesaja 52:1 betrekking heeft op het duizendjarige Rijk. In Openbaring 21:10 staat: 'En Hij voerde mij weg in de geest op een grote en hoge berg en toonde mij de heilige stad, Jeruzalem, die neerdaalde van God, uit de hemel'. Hier zien we dat het aardse Jeruzalem slechts een voorbeeld is van de bruid van het Lam, de Gemeente van de levende God. We hebben hier de hemelse kant van het toekomstig Koninkrijk van God in heerlijkheid. Het nieuwe Jeruzalem komt van God uit de hemel, maar er wordt niet gezegd dat het op de aarde neerdaalt.

Er zullen dus in het duizendjarige Rijk twee steden met de naam Jeruzalem en 'heilige stad' zijn: een aardse in het land Israël en een hemelse, het nieuwe Jeruzalem dat uit de hemel neerdalen en in zekere zin boven de aarde zweven zal, als een soort satelliet. [Beide dragen voor iedereen zichtbaar de kenmerken van de heerlijkheid van God.](#)

Bij het nieuwe Jeruzalem valt in het bijzonder de vermelding van de grote en hoge muur op, het teken van afzondering en heiligheid, en van de straat van zuiver goud, als doorzichtig glas (Openb. 21:12-21). Op deze manier zal God de mens op aarde Zijn gedachten over de Gemeente achteraf inprenten, als deze al verheerlijkt, zonder smet of rimpel of iets dergelijks niet alleen tegenover haar Bruidegom en Hoofd, maar ook tegenover de gehele mensheid in het duizendjarige Rijk verschijnen zal.

De muur is het blijvende kenmerk van de heiligheid van de Gemeente. Ook als niets meer haar reinheid en afzondering kan aantasten, zal toch deze herinnering altijd blijven. En moet ook niet de uitdrukking 'de straat van de stad' ons hart raken! Wij denken misschien dat er veel wegen of straten voor de kinderen van God zijn. Maar dat is niet Zijn gedachte! In het nieuwe Jeruzalem zien we slechts die ene straat van zuiver goud, die heel de heerlijkheid van God weerspiegelt en deze straat is tegelijkertijd 'als doorzichtig glas'.

In het begin van Openbaring 21 lezen we in vers 2: 'En ik zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, neerdalen van God, uit de hemel, gereed als een bruid die voor haar man versierd is'. Hier werpen we een blik in de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde, dus op de nieuwe schepping in eeuwigheid. Het oude is dan voorbijgegaan, alles is nieuw geworden. Ook hier is de Gemeente de bruid van het Lam, maar nu is ook de tent van God bij de mensen. Het is een beeld van de regering of het bestuur van God in de nieuwe schepping. De bruid zal eeuwig met het Lam regeren en zal tegelijkertijd de woning van God bij de mensen, dat wil zeggen bij alle overige verlost en andere tijden zijn. Dat alles vinden we in het beeld van de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem. Het gaat niet meer om het oude Jeruzalem op de oude aarde, maar om een eeuwig blijvende nieuwe, heilige stad, die dezelfde naam draagt als het aardse Jeruzalem.

Dat bevestigt dat het aardse Jeruzalem een type van het nieuwe Jeruzalem, de Gemeente, is. In eeuwigheid zal de titel 'de heilige stad' zijn vervulling niet in het aardse, maar in het nieuwe Jeruzalem vinden dat uit de hemel nederdaalt.

Naast haar bestemming als bruid van Christus en woning van God bij de mensen draagt het nieuwe Jeruzalem als eeuwig kenmerk de naam heilige stad. Dan, als niets meer met het wezen en de wil van God in tegenspraak is, als alles nieuw en in overeenstemming met Hem is, zal de Hem zo kostbare Gemeente voortaan de heilige stad zijn en blijven, voor eeuwig de liefde en het licht van God weerspiegend.

Ook de situatie van de Gemeente van God op aarde is niet erg rooskleurig. Al enkele decennia na haar heerlijke stichting op de Pinksterdag (Hand. 2) raakte ze in geestelijk verval. In de loop van de eeuwen heeft ze zich steeds meer van haar oorspronkelijke toestand verwijderd. **En toch**

blijft ze altijd 'het huis van God, dat is de Gemeente van de levende God, de pilaar en grondslag van de waarheid' (1 Tim. 3:15)! Als de Heere Jezus Zijn Gemeente thuisgehaald zal hebben, zal Hij haar 'voor Zich stellen, heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, maar opdat zij heilig en onberispelijk zou zijn' (Ef. 5:27).

Roept dat niet als vanzelf de vraag op: in hoeverre verlangt mijn ziel ernaar de heilige stad en heel haar waarde in de ogen van God niet pas bij haar voleinding in de hemel te ervaren, maar er nu al aan bij te dragen dat ze in leven en dienst van de Gemeente op aarde tot uitdrukking komt?

Dat het bij dit onderwerp niet om een bijzaak gaat, maakt het laatste gedeelte in Gods Woord duidelijk waarin de heilige stad genoemd wordt, in vers 19 van Openbaring 22: *'En als iemand van de woorden van het boek van deze profetie afneemt, God zal zijn deel afnemen van de boom des levens en van de heilige stad, die in dit boek beschreven zijn'.*

De lezers van het boek Openbaring worden in dit vers in het laatste boek van de Bijbel voor een ernstige beslissing met eeuwige gevolgen geplaatst. Daarbij zijn maar twee mogelijkheden:

- Als ze nu in geloof tot Christus als Redder komen, worden ze in Zijn bloed gewassen (vs. 14; verg. Openb. 1:5; 7:14), waardoor ze recht hebben op de boom des levens en door de poorten de stad mogen binnengaan;
- Als ze Zijn door de Heilige Geest geïnspireerde Woord afwijzen door er menselijke gedachten aan toe te voegen of er iets aan af te doen, zal God ook hun deel onthouden van het Boek des levens, Christus Zelf, en van de heilige stad, het eeuwige verblijf van de verlostten.

De geloofsbeslissing moet in *dit* leven vallen.

Dat toch aantrekkingskracht van de heilige stad niemand ervan weerhouden zal in de Heere Jezus te gaan geloven om aan Zijn Gemeente toegevoegd en daardoor deel van het nieuwe Jeruzalem, de eeuwig heilige stad, te worden!

'En ik zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, neerdalen van God, uit de hemel, gereed als een bruid die voor haar man versierd is' (Openb. 21:2).

A. Remmers

Vragen over 'het koninkrijk'

1. Is er een onderscheid tussen het koninkrijk en de Gemeente?

Ja. Het koninkrijk is de sfeer van geopenbaarde autoriteit en heerlijkheid (1 Kor. 15:24; 2 Petr. 1:16-17; Ps. 145:11-13), terwijl de Gemeente het geheel van verlost is (Hand. 20:28; Ef. 5:23-25). Wanneer ik over het koninkrijk spreek, denk ik aan Christus als *Koning* (Ps. 2); wanneer ik over de Gemeente spreek, denk ik aan Christus als haar *Hoofd* (Ef. 5:23). In het koninkrijk zijn veel mensen die niet werkelijk bekeerd zijn tot God (Matth. 13; 25:1-12); tot de Gemeente behoren uitsluitend zij die één zijn met Christus door de Heilige Geest (1 Kor. 12:12-13). In het koninkrijk is er *belijdenis* van leven; in de Gemeente is de *werkelijkheid* van leven. In het koninkrijk wordt in de tussentijd niet afgerekend met het kwaad (Matth. 13:28-30); in de Gemeente moet het kwaad worden uitgezuiverd (1 Kor. 5).

2. Wat is het verschil tussen 'het koninkrijk der hemelen' en 'het koninkrijk van God'?

De uitdrukking 'het koninkrijk der hemelen' is kenmerkend voor het Evangelie van Mattheüs en wordt daarin ongeveer dertig keer gebruikt; het is een dispensationele term, terwijl 'het koninkrijk van God' een morele toepassing heeft. Het koninkrijk der hemelen werd gepredikt als 'nabij gekomen' (Matth. 3:2); het koninkrijk van God eveneens als 'nabij', maar daarnaast ook als reeds aanwezig in morele kracht (Luk. 17:21). Het koninkrijk van God was 'gekomen', omdat Christus met kracht handelde onder de mensen (Matth. 12:28). Over het koninkrijk der hemelen kon niet op die manier worden gesproken, noch in verborgenheid noch zichtbaar, omdat voor het eerste aspect van het koninkrijk Christus moest sterven en opvaren naar de rechterhand van God, terwijl voor de verschijning Christus een tweede keer zal komen in heerlijkheid; vandaar dat over het koninkrijk der hemelen gesproken wordt als 'nabij gekomen', nog toekomstig. Het koninkrijk der hemelen is een 'waarneembare' zaak, terwijl het koninkrijk van God níét komt op 'waarneembare wijze' (Luk. 17:20); dat wil zeggen dat er een onderscheiden moreel karakter mee verbonden is, zoals in Romeinen 14:17. Dus in alle gevallen omvat de ruimere term 'het koninkrijk van God' mede de uitdrukking 'het koninkrijk der hemelen'. De uitdrukking 'het koninkrijk der hemelen' kan niet vervangen worden door 'het koninkrijk van God', omdat het laatste soms in een uitsluitend morele zin wordt gebruikt, maar in het algemeen gesproken kan wel 'het koninkrijk van God' gebruikt worden waar 'het koninkrijk der hemelen' wordt genoemd.

3. Wat wordt er bedoeld met 'het koninkrijk van de Zoon' en 'het koninkrijk van de Vader'?

'De Zoon des mensen zal Zijn engelen uitzenden en zij zullen uit *Zijn* [de Zoon des mensen] koninkrijk verzamelen alle aanleidingen tot vallen en hen die de wetteloosheid doen ... Dan zullen

de rechtvaardigen stralen als de zon in het koninkrijk van hun *Vader*' (Matth. 13:41-43). Deze verzen stellen de koninkrijken tegenover elkaar: het eerste als op aarde, waaruit de aanleidingen tot vallen en de wetteloze mensen zijn weggenomen en in het vuur geworpen zijn, het laatste is de sfeer van de hemelse heerlijkheid. Het duizendjarige Rijk zal een hemelse heerlijkheid bezitten: koninkrijk van de *Vader* en een aardse heerlijkheid: koninkrijk van de *Zoon*. De bovenste afdeling, waar Christus en Zijn hemelse heiligen zich bevinden, wordt meer rechtstreeks in verband gebracht met de *Vader*; de onderste afdeling, waarin het herstelde en bekeerde Israël en de heidenen in zegen bijeen zijn gebracht, wordt in rechtstreeks verband gebracht met de *Zoon* des mensen.

De wolk van heerlijkheid die Mozes en Elia samen met Christus binnengingen, *boven* de berg en van waaruit de stem van de *Vader* klonk en Hij Zijn welbehagen uitsprak in Zijn Zoon, zou het koninkrijk van de *Vader* genoemd kunnen worden (Luk. 9:34-35), terwijl de drie discipelen *op* de berg, maar niet *in* de wolk, heel goed het koninkrijk van de *Zoon* kunnen representeren.

Uit: Things New and Old, 1957

Ze raakte Zijn kleren aan

'Zij ... had van Jezus gehoord en kwam onder de schare van achteren en raakte Zijn kleed aan' (Mark. 5:27).

Deze vrouw die het kleed van de Heiland aanraakte, is altijd een zeer boeiend onderwerp geweest voor lezers van de Schrift. Haar pijnlijke situatie en de eenvoud van haar geloof wekken onze geestelijke sympathie op.

Een grote mensenmenigte verdrong zich in de straten van de kleine haven van Kapernaüm. Zij volgden de Heere Jezus naar het huis van de overste. Wie naar het uiterlijk oordeelde, zou de conclusie getrokken hebben dat het hele land van de Zoon van God hield, maar zoals het in Kapernaüm was, is het nu in de Christenheid – velen volgen slechts uit nieuwsgierigheid en velen gaan omdat anderen gaan.

Alleen individuele personen hier en daar, zoals de vrouw uit ons verhaal, zoeken Hem omdat hun hart hunkert naar wat alleen Hij kan bieden. De vrouw had geen cent. Twaalf jaar lang had ze tevergeefs genezing gezocht door de handen van Joodse artsen. Waarom had ze zich niet eerder tot de grote Genezer van allen gericht? Helaas weerspiegelt zij de mensen in onze tijd die, in hun zoektocht naar verlossing, hun heil zoeken bij alles en iedereen, behalve bij de Zoon van God. **Toen zij tot de conclusie kwam dat de Heere Jezus haar enige hoop was, bedacht zij haar plan: 'Als ik maar Zijn kleren aanraak, zal ik gezond worden' (vs. 28).**

Tot verbijstering van Petrus en de andere discipelen keerde de Heiland Zich om en vroeg Hij: 'Wie heeft Mijn kleren aangeraakt?' Net zoals toen maakt Hij ook nu zorgvuldig onderscheid tussen de onnadenkende menigte van godsdienstige volgelingen en de oprechte zoeker naar zegen. Toen Hij rondkeek naar de vrouw, kwam zij naar Hem toe en vertelde zij openhartig wat er was gebeurd. Daarop sprak Hij deze troostende en geruststellende woorden: 'Dochter, uw geloof heeft u gezond gemaakt; ga heen in vrede en wees genezen van uw kwaal' (vs. 34). Het is goed om van doen te hebben met Iemand Die zo genadig is als Hij. De nederige zoeker naar geestelijke genezing hoeft alleen maar een beroep te doen op Zijn kostbare bloed en vergeving, verlossing en vrede zullen voor altijd het deel van zijn hart zijn.

Messiaanse Joden (1)

Inleiding

Op mijn bureau en in mijn mappen ligt een aantal kranten-artikelen, veel brochures, documenten en periodieken over allerlei Messiaanse groeperingen en nog meer boeken en cassettes van, over en zelfs tegen deze groepen.

Het thema is zowel onder Joden als onder Christenen omstreden en wel om meer dan één reden en met het oog op verschillende vragen. Tegelijkertijd is dit fenomeen van een snelgroeiend Messiaans getuigenis hoogst interessant en soms fascinerend, maar ook een uitdaging voor Christenen die in de Bijbel geloven. Waarom? Zien we Gods handelen er niet in dat er in onze dagen waarschijnlijk meer wedergeboren Joden zijn dan ooit tevoren, die discipelen van onze Heere Jezus Christus of Jeshua Hamasjiach, zoals ze Hem noemen, willen zijn? We worden vandaag de dag met steeds meer groepen geconfronteerd die zichzelf als 'Messiaanse Joden', 'Joden voor Jezus', (Jezus als) de 'Messias belijdende Joden', 'Messiaans Judaïsme' enzovoort omschrijven. Enkelen beschouwen zichzelf als wedergeboren Christenen, hoewel ze aarzelen deze titel te gebruiken. Anderen zouden het zelfs afwijzen als Christen getypeerd te worden. Sommigen zien zichzelf als 'volmaakte Joden', terwijl anderen er niets op tegen hebben 'Hebreeuwse Christenen' of 'Christelijke Joden' genoemd te worden. Sommigen willen voor de openlijke verandering in hun leven en hun geloof de uitdrukking 'bekering' niet gebruiken. Anderen gebruiken niet de naam Jezus en zeggen in plaats daarvan Jeshua Hamasjiach (Messias).

Een merkwaardig fenomeen

Sommige Messiaanse Joden houden hun diensten in Messiaanse synagogen of Messiaanse gemeentehuizen, hebben een voorganger, een Messiaanse rabbijn en een Messiaanse liturgie. Ook

als ze deels gebruik maken van kerkelijke gebouwen, vermijden ze toch meestal, naast hun eigen omgang van Messiaanse Joden, contact te leggen met een andere kerk of denominatie, terwijl anderen dat wel doen. Een theologische opleiding krijgen ze in een Yeshiva van Messiaanse leraars, die vooral op de Joodse wortels en een 'Joods karakter' van het Nieuwe Testament de nadruk leggen. Anderen werden of worden op evangelische scholen, seminaries en universiteiten opgeleid.

Messiaanse Joden zijn overal in de wereld. Hun aantal is, met name in de afgelopen decennia, sterk gegroeid. Maar waarom worden ze door hun eigen volk als verstotenen gezien en behandeld en waarom worden ze over het algemeen door de Christelijke kerken met de nek aangekeken? Sommige evangelische groepen zijn regelrecht enthousiast over de groei van deze Messiaanse beweging, terwijl andere Bijbelgetrouwe Christenen hun geloofsgrondslagen afwijzen. In ieder geval is het een hoogst fascinerende beweging en we nemen de gelegenheid hen te bestuderen. Het is niet mogelijk alle theologische punten die we hier noemen, uitvoerig te bespreken; we beperken ons tot enkele aanwijzingen.

Wat zijn Messiaanse Joden?

De vraag: 'Wie is eigenlijk een Jood?' verdeelt de Joodse gemeenschap zowel in Israël als in de 'verstrooiing', dat wil zeggen buiten het land. Daarom is het begrijpelijk dat het nog veel moeilijker te definiëren is wat een 'Hebreeuwse Christen' of een 'Messiaanse Jood' is. Ik wil hier verwijzen naar hoofdstuk 7 van het boek *Jesus was a Jew* (Jezus was een Jood) en naar het boek *Hebrew Christianity* (Hebreeuws Christendom), waar Arnold Fruchtenbaum het thema als volgt samenvat: 'Wat het geloof aangaat, komen de Hebreeuwse Christenen overeen met ieder die in Christus gelooft, of hij nu Jood of heiden is, maar wat nationaliteit betreft identificeren ze zich met het Joodse volk'. In *How to be like the Messiah?* (Hoe kan ik op de Messias lij-

ken?) geeft John Bell de volgende definitie: 'Als een Jood de in de Joodse Schriften beloofde Messias aanneemt, wordt hij een Messiaanse Jood en staat daarom in dezelfde lijn der geslachten als Mozes, de profeten en de Christenen van de eerste eeuw'. Met deze definitie kunnen we zeker uit de voeten en zien we in dit verband ook dat tussen Hebreeuwse of Joodse Christenen en Messiaanse Joden geen principieel verschil is. Meer problemen hebben we echter met mensen die zeggen: 'Wij hebben ons niet bekeerd. Wij hebben het Jodendom niet verlaten. Wij hebben gewoon onze Messias aangenomen'. Een verwarrende situatie, niet alleen voor Joden en Christenen uit de heidenen, maar ook voor de Messiaanse Joden zelf, omdat er in hun eigen gelederen veel meningsverschillen over dit thema zijn.

Tussen de tweehonderd- en driehonderdduizend Joden hebben zich in de vorige eeuw bekeerd en de Heere Jezus als hun Messias en Verlosser aangenomen. Velen van hen hebben alles opgegeven wat hen nog met het Jodendom verbond. Het was (en is deels nog zo) gebruikelijk dat als een Jood zich bekeert en laat dopen, zijn Joodse familieleden een rouwplechtigheid voor hem houden en hem voortaan als dood beschouwen en ook zo behandelen, ook als ze hem op straat tegenkomen. Tegenwoordig slaat het bijna door naar het andere uiterste. Steeds meer Messiaanse Joden ontkennen iedere verbinding met het Christendom. Volgens de Bijbel behoren zij tot het 'grote huis' (2 Tim. 2:20 e.v.), ook al zijn er die dat niet zo zien. Anderen op hun beurt begrijpen de principes van de eenheid van het lichaam van Christus (Ef. 4:1-6) en zien zichzelf als een deel van dit lichaam. Aan de andere kant zijn er ook wedergeboren Joden die niet als Christen, niet eens in de Bijbelse betekenis van dit woord, gekenmerkt willen worden.

(Wordt vervolgd).

A.E. Bouter

Goferhout

'Maak voor uzelf een ark van goferhout' (Gen. 6:14).

Wat is goferhout? Dat weten we niet zeker, maar we weten wel dat God het noemde en Noach het gebruikte (Gen. 6:14,22). Het was klaarblijkelijk sterk genoeg om er een groot schip van te bouwen dat ruimte bood aan twee – soms zeven – exemplaren van alle soorten vogels en landdieren. Toch kon Noach het wel bewerken: hakken, vormen en het samenvoegen tot een ark.

God gaf Noach de opdracht om de ark vanbinnen te bedekken met pek of teer om hem waterdicht te maken. Hij schreef ook de afmetingen voor (vs. 15): driehonderd el lang, vijftig el breed en dertig el hoog (135 x 22 x 13 meter, aangenomen dat een oude el zo'n 45 cm is). Dit maakt de ark tot een van de grootste houten vaartuigen dat ooit gebouwd is en de verhoudingen waren perfect. Als kroon op het werk was er een raam – een lichtopening – in het dak (vs. 16). De binnendeur gaf toegang tot ruimten op drie dekken.

De ark was door God bedoeld om Noach en zijn gezin veilig door de vloed te brengen. Zij symboliseren ongetwijfeld het overblijfsel van Israël tijdens de grote verdrukking, in tegenstelling tot de Gemeente die van de aarde is opgenomen om haar te 'bewaren voor het uur van de verzoeking', net als Henoch (Openb. 3:10; Gen. 5:24). Maar de apostel Petrus past deze geschiedenis van hun doortocht door het water toe op de Christelijke doop (1 Petr. 3:20-21). **In de doop erkennen wij volmondig dat we ontkomen zijn aan het oordeel dat wij verdienden, door het geloof in de Heere Jezus.** Zijn opstanding is het bewijs van de kracht van Zijn sterven voor ons. Dit heeft een praktisch reddend effect op ons, zoals de apostel in de verzen erna aantoont.

De Heere Jezus is de ware ark. Het hout spreekt van Zijn kracht om te redden, de pek van de genoegzaamheid van Zijn verzoiend werk, de dekken en ruimten van de overvloed van Zijn voorziening, het raam van de verbinding met de hemel die Hij ons geeft en de deur van de gelegenheid die er voor allen is om Gods zegen binnen te gaan en gered te worden door de gehoorzaamheid van het geloof (Joh. 10:9; Rom. 1:5; Hebr. 11:7), terwijl het nog de tijd van genade is.

S. Attwood

Angst en materialisme – ze horen bij elkaar!

Vrees niet voor hen die het lichaam doden en daarna niets meer kunnen doen. Maar vrees Hem, Die, nadat Hij gedood heeft, macht heeft om in de hel te werpen (Luk. 12:4-5).

Het land van een rijk mens droeg overvloedig; en hij ... zei ... Ziel, u hebt vele goederen, opgelegd voor vele jaren; rust, eet, drink, wees vrolijk (Luk. 12:16,18-20).

In de eerste helft van Lukas 12 bespreekt de Heere twee belangrijke onderwerpen: angst en materialisme. Hij zegt met andere woorden: als angst een plek in uw gedachten krijgt, wees dan niet bang voor mensen maar vrees God en dat niet slaafs, maar met vertrouwend ontzag. Er is geen haar op uw hoofd die niet geteld is (vs. 7) en Hij vindt ze allemaal belangrijk. We hoeven niet bang te zijn om voor Hem uit te komen, want Hij belooft dat als wij Hem belijden voor de mensen, Hij ons zal belijden 'voor de engelen van God' (vs. 8).

Daarna spreekt Hij in de gelijkenis van de rijke dwaas over materialisme. Hierin zegt Hij niet dat de grote opbrengst van het land verkeerd is. Absoluut niet! Het is goed als mensen hun handen en vaardigheid gebruiken om voorspoedig te zijn in dit leven. Daarin ligt echter ook een gevaar. Het kan ons ertoe brengen om ons te richten op de opbrengst van het land in plaats van op de Heere van het land!

Iemand kan onberispelijk zijn en toch een wereldse, materialistische levensbeschouwing hebben. De Heere zegt: 'Maak u beurzen die niet verouderen, een schat die niet afneemt, in de hemelen' (vs. 33). De liefde voor de tegenwoordige dingen, in plaats van voor de toekomstige dingen, dreigt onze harten in beslag te nemen. **Als wij ons steeds bewust zijn van onze liefde voor de Heere, zou ons hart dan gericht zijn op de dingen van de wereld?**

J.G. Bellett

Gepast gedrag voor oude mannen

'De oude mannen moeten nuchter zijn, eerbaar, ingetogen, gezond in het geloof, in de liefde, in de volharding' (Titus 2:2).

De Heere benadrukt de verschillende leeftijdsgroepen die we in een vergadering van gelovigen vinden. In de wereld is dat niet zo. Mensen willen niet oud worden; het onderscheid tussen de seksen wordt afgewezen en de jongeren verlangen de positie van leiders en geven de toon aan voor het gedrag in onze samenleving. Hoe anders is het als we onszelf onderwerpen aan de orde van de dingen die God ons gegeven heeft. De vergadering is de plaats waar deze beginselen ervaren kunnen worden. In het vers dat we overdenken, wordt de aandacht gevestigd op de oude mannen. Paulus schreef zelf aan Titus als een oude man (Filem. 1:9).

De eerste vermaning is dat zij **nuchter** moeten zijn; dat wil zeggen dat zij **een helder geestelijk denken** moeten hebben, dat door niets anders beïnvloed wordt dan alleen door de Geest van God. Dit is een waarschuwing die wij ons allemaal ter harte moeten nemen, of we nu jong zijn of oud. Tradities, gewoonten en dingen die ons aanspreken, moeten onderworpen worden aan de Geest van God, anders zullen ze een negatieve invloed hebben op ons leven.

De volgende vermaning is dat zij **eerbaar** moeten zijn. Wat een zegen om ouderen bij ons te hebben die ons dit voorleven. Het biedt tegenwicht aan de impulsen van de jongeren. Het bewerkt het karakter van een gedisciplineerd leven voor de Heere. Het is een kenmerk dat verkregen wordt door ervaring. **Ingetogen** zijn is hier zeer nauw mee verbonden. Het betekent dat je weet wanneer je moet spreken en wanneer je niet moet spreken. Het

uit zich in gematigdheid, maar wel met de vastberadenheid van de Heilige Geest die het tot een hoogtepunt brengt. Het is de uiting van iemand die de woorden van de Heere heeft geleerd: 'Mijn last is licht' (Matth. 11:30) Maar de apostel gaat verder en schrijft dat de oude mannen **gezond in het geloof** moeten zijn. Het is de morele toestand van het begrijpen en toepassen van de waarheid van Gods Woord. Gezondheid is zo hard nodig vandaag de dag, nu de waarheid verwaterd is vanwege menselijke bedenkingen en zaken die alleen maar het vlees dienen. Laten we allemaal onze oude broeders die plaats geven in ons midden, zodat we kunnen profiteren van hun ervaringen en het Woord van God in onze levens en vergaderingen kunnen toepassen. De apostel besluit met dat alles gedaan moet worden in **volharding** (of: geduld). Dit is een van de deugden die bijzonder kostbaar zijn in de ogen van de Heere en dienen tot opbouw van Zijn Gemeente.

Klaas Rot

Brood en beker (1)

Brood in de Bijbel

'Brood' is een heel belangrijk en weids thema, dat door de hele Schrift loopt. Het is niet mogelijk om in het kader van dit artikel in te gaan op alle facetten ervan of alle plaatsen te vermelden waar brood voorkomt in de Bijbel. Toch is het belangrijk om een paar punten te noemen, voordat we specifiek nadenken over het brood bij de gedachtenismaaltijd die door de Heere is ingesteld: het Avondmaal, zoals het door veel Christenen graag wordt genoemd.

Meer dan 350 keer komt door de hele Bijbel het woord 'brood' en enkele daarvan afgeleide woorden voor. Maar wat opvalt, is dat het voor de eerste keer voorkomt in Genesis 3:19, als God meteen na de zondeval tegen Adam zegt: 'In het zweet van uw gezicht zult u brood eten, totdat u tot de aardbodem terugkeert,

omdat u daaruit genomen bent; want stof bent u en u zult tot stof terugkeren’.

Voor de zondeval had de mens blijkbaar geen brood nodig, want er groeide genoeg in de hof van Eden om hem te voeden. Ongetwijfeld groeide er toen ook al hier en daar koren met aren die je zo kon eten, of die je kon poffen o.i.d. Maar pas *na* de zondeval werd tegen Adam gezegd dat hij in het zweet van zijn aangezicht brood zou eten. Hij zou moeten zwoegen om een akker voor te bereiden, stenen te verwijderen, hij zou het zware werk moeten doen om de grond om te ploegen, om er te zaaien, voor water te zorgen of juist voor afwatering en uiteindelijk het resultaat te oogsten. En dat was nog maar de eerste fase. Daarna kwam de fase van het laten drogen van de korenaren in de halm, om ze vervolgens op een dorsvloer stuk te slaan, zodat de graankorrels loskwamen van het kaf. Het nutteloze kaf werd verwijderd en meegenomen door de wind en de graankorrels bleven over. Die werden gemalen en uiteindelijk was er meel – dat meestal werd gemengd met water en met zuurdeeg om het te laten rijzen en met nog wat andere ingrediënten (zoals zout). Dat deeg werd dan in de oven gezet, waar het blootstond aan grote hitte. Na een tijd was het brood gaar en kon het uit de oven worden gehaald om af te koelen. En *dán* pas had Adam *brood* in handen!

Hoeveel moeilijker was deze gang van zaken dan om eenvoudig te leven van wat de natuur in de hof van Eden rechtstreeks en spontaan aan hem had gepresenteerd, zonder dat hij op een akker had gezwoged! Toch had de Heere God dit al voorzien toen Hij de gewassen schiep, want Hijzelf had ook tarwe en andere graansoorten geschapen tot voedsel voor de mens (Gen. 1:29). God wist toen al hoe nodig graansoorten zouden zijn voor het overleven van de mensheid in de daarop volgende eeuwen.

Brood herinnerde Adam telkens opnieuw aan de zondeval – omdat hij pas *daarna* moest zwoegen om brood te kunnen eten, zoals we al hebben gezien.

Brood was een bewijs van Gods goedheid, die de mens niet meteen had geoordeeld en de schepping niet meteen had vernietigd, toen de mens haar in het verderf stortte; het was een bewijs van het feit dat God ondanks de zondeval, waardoor Hij zo diep was beledigd, nog steeds genadig zorgde voor al Zijn schepselen – ja, zelfs voor die opstandige, vijandige mens!

Brood was een zegen van God; dat blijkt wel uit het feit dat Melchisédek, priester van God de Allerhoogste, in Genesis 14:18 brood en wijn bij Abraham brengt. Het is heel interessant dat we hier de eerste keer die combinatie vinden: brood en wijn, waarop we nog terug zullen komen.

Brood was nodig om te leven; maar het was ook een herinnering aan het feit dat de mens niet alleen *lichamelijk* voedsel nodig had om te leven; nee, hij had woorden van God nodig, het levende en krachtige Woord: 'Hij verootmoedigde u, Hij liet u hongerlijden en Hij liet u het manna eten, dat u niet kende en ook uw vaders niet gekend hadden, om u te laten weten dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond van de HEERE komt' (Deut. 8:3; verg. Matth. 4:4, Luk. 4:4).

Brood – een beeld van de Heere Jezus

Uit vele teksten blijkt wel dat brood spreekt van de Heere Jezus. Niet voor niets zegt Hij in het '*hoofdstuk van het brood*', Johannes 6, het volgende, nadat Hij eerst een menigte had gevoed met vijf gerstebroden en twee vissen:

- '**Ik ben het brood van het leven**' (vs. 35), wat Hij herhaalt in vers 48. Hij is het brood dat gekenmerkt wordt door leven en dat leven geeft aan iedereen die het 'eet', d.w.z. die in Hem gelooft;

- **‘Ik ben het brood dat uit de hemel neergedaald is’** (vs 41): dit duidt op de oorsprong van dat kostelijke brood: Hij kwam uit de hemel, Hij hoort thuis in de hemel, Hij wordt door de hemel gekenmerkt en heeft op aarde laten zien wat de heerlijkheid van de hemel is;
- **‘Ik ben het levende brood, dat uit de hemel neergedaald is’** (vs 51): Hij is het brood dat leeft, het levende brood, het brood dat leven heeft in zichzelf en dat kán ook niet anders, want Hij kwam uit de hemel en die hemel is de plaats van de oorsprong van het leven. Uit de hemel kan er geen dood komen!

Dat brood in Johannes 6 een beeld is van de Heere Jezus, is niet een onverwachte gedachte in de Schrift. We hadden al gezien dat de mens moest leven van brood; zonder brood geen leven – en dat is een heenwijzing naar het feit dat de mens zonder de Heere Jezus dood is en dood blijft in zonden en misdaden, zoals Efeze 2 het ons zegt. Maar er zijn meer verwijzingen in het Oude Testament naar graan en brood en dergelijke.

De meeste van de offers in het Oude Testament waren bloedige offers: een dier moest geslacht en geofferd worden. Maar in Leviticus 2 vinden we een offer zonder bloed: het graanoffer.¹

Van dit graanoffer bestonden er verschillende soorten: het offer van rein, fijn meelbloem (meelbloem is de fijnste, beste soort meel), offers waarbij deegproducten (koeken of platte broden) aan God werden opgeofferd die op verschillende manieren waren gebakken (in de oven, op de bakplaat of in een pan) – zonder zuurdeeg, zonder honing, met zout en als derde een graanoffer van de eerste vruchten.

¹ Zo genoemd in de HSV; de oudere benaming ‘spijsoffer’ is minder nauwkeurig, omdat ‘spijs’ een verouderd woord is voor voedsel in het algemeen en de Israëliet was niet vrij om willekeurig voedsel te brengen als graanoffer.

Brood – een beeld van de Gemeente

Om te begrijpen dat brood soms ook spreekt van de Gemeente, moeten we nog even in Leviticus 2 blijven. In de verzen 11-12 wordt de Gemeente daar in beeldende taal aangeduid, d.w.z. in een type²: 'Geen enkel graanoffer dat u de HEERE aanbiedt, mag met zuurdeeg bereid worden. Want u mag niets van wat met welk zuurdeeg of welke honing dan ook bereid is, als een vuuroffer voor de HEERE in rook laten opgaan. Als offergave van eerstelingen mag u die aan de HEERE aanbieden, maar ze mogen niet als een aangename geur op het altaar komen'.

Waarom spreken deze twee verzen nu opeens niet van de Heere Jezus? We willen enkele punten noemen.

Zuurdeeg is in de Schrift consequent een beeld van de zonde, die alles doorzuurt, bederft en opblaast en kan dus *nooit* een beeld zijn van de Heere Jezus. Gezuurd brood mocht nooit op het altaar komen tot een welriekende reuk – en de Heere Jezus was in leven en sterven *altijd* een aangename geur voor het hart van God; Hij deed altijd wat Hem welbehaaglijk was.

Dan stel je de vraag: wat is dan het verschil, omdat het graanoffer van de eerste vruchten in vers 14 wél een welriekende reuk is voor God?

In vers 14 vinden we een beeld van de Heere Jezus; Hij is de Eersteling (verg. Lev. 23:10, 1 Kor. 15:20-23); Hij was gezalfd met de Heilige Geest en was voortdurend een welriekende reuk voor God (naar het beeld van resp. de olie en de wierook uit vs. 15).

In vers 12 vinden we iets anders. Daar lezen we over een 'offer-gave van eerstelingen', die spreekt van de Gemeente, die

² Een type is een oudtestamentische gebeurtenis, zaak of persoon die ons als een 'voorafschaduwing' iets laat zien van nieuwtestamentische werkelijkheden en heel vaak van de Persoon en het werk van de Heere Jezus.

door God is gevormd³. Als gelovige en ook als Gemeente samen zijn wij *in onszelf* nooit een welriekende reuk voor God. Daarom mocht dit offer uit de verzen 11-12 nooit op het altaar komen.

De Gemeente is in beeldende taal gesproken wél gezuurd, gedeemd of voorzien van honing – maar het zuurdeeg is niet meer werkzaam, want brood werd gebakken, dus blootgesteld aan de hitte van vuur, dat wil zeggen van Gods oordeel. Als brood gebakken wordt, houdt de werking van zuurdeeg op door de hitte; het is als het ware geoordeeld, tot stilstand gebracht of qua werking geannuleerd door de vuurgloed. Dat herinnert ons eraan: in ons als gelovigen uit dit tijdperk van de Gemeente is de zonde wél aanwezig, maar wij zijn in Christus op Golgotha geoordeeld. Hij stierf niet alleen voor onze zonden, maar werd voor ons tot zonde gemaakt. En niet alleen Hij stierf daar, maar de zonde in het vlees werd in Hem geoordeeld en ik stierf daar met Hem ten opzichte van de zonde (zie o.a. Rom. 6:2). Zo zegt de Schrift het en zo moet het ook blijken in onze levenspraktijk.

Dus is de zonde wel in ons aanwezig, maar wij zijn met Christus gestorven. In en door Zijn dood is de werking van het zuurdeeg (d.w.z. van de zonde) in ons tot staan gebracht. De zonde woont nog in ons, zolang we op aarde zijn – maar heeft geen enkel recht van spreken meer; het doodsoordeel is erover voltrokken op Golgotha.

(Wordt vervolgd).

E.H.W. Luimes

³ 'Offergave van eerstelingen' is letterlijk vertaald: 'offergave van het begin'. Dat leidt ons terug naar het begin van de Gemeente, toen God in Handelingen 2 iets heel nieuws maakte. Om dit beter te begrijpen, raad ik je aan eens een studie te maken van de eerstelingen. Zie o.a. Hebr. 12:23, Jak. 1:18, Rom. 8:23, Lev. 7:13, 23:15 (een offer op de pinksterdag, d.i. op de dag dat in Hand. 2 de Gemeente ontstond uit Joden en heidenen; zie ook vers 17: het offer bestond uit twee gezuurde broden).

Opvoeding in de school van God

Gods lessen voor geloofshelden in de Bijbel
(deel 3)

Auteur: J.B. Stoney

Serie: Geloofshelden

Iedereen die door Gods genade het eigendom van de Heere is, mag Hem dagelijks dienen. Daarbij kunnen wij als verlost en heel veel leren van geloofsmannen en -vrouwen die in Gods Woord worden beschreven. De Schrift zwijgt niet over hun zwakheden, struikelingen en tekortkomingen – maar laat toch telkens weer zien hoe God hen in Zijn genade opvoedde, bij Zichzelf terugbracht en gebruikte voor Zijn dienst.

In drie delen zullen we lessen overdenken over in totaal 22 dienstknechten. Zij werden in Gods school gevormd, opgevoed en gecorrigeerd. Zijn wij bereid om plaats te nemen ‘in de schoolbank’ en naar Zijn stem te luisteren?

Dit derde deel behandelt achtereenvolgens Elia, Elisa, Hizkia, Jesaja, Ezechiël en Paulus.

Bestelcode: 6266

Aantal blz: 116, hardback

Prijs: € 11,95

Nadenkertje

De Vader wacht

Aan het begin van het Victoriaanse tijdperk leeft in Ierland de boerenarbeider Andrew Dunn, die oprecht naar vrede met God zoekt. Een priester die de leiding over hem heeft, kan hem geen tevredenstellende antwoorden op zijn vragen geven.

Dan krijgt Andrew een Nieuw Testament cadeau. Nieuwsgierig begint hij erin te lezen. Als hij bij het gedeelte in Lukas 15 komt waar de verloren zoon zegt: 'Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tegen hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegenover u. En ik ben het niet meer waard uw zoon te heten', valt hij op zijn knieën, past hij dit Bijbelgedeelte op zichzelf toe en roept hij ernstig tot God om vergeving. Als hij zijn gebed beëindigd heeft, valt zijn eerste blik op de woorden: 'En toen hij nog ver was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen, en hij liep op hem toe, viel hem om de hals en kuste hem innig' (Luk. 15:20). Ook een ander Bijbelwoord laat hem niet meer los: 'Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde' (1 Joh. 1:7).

Dat God de Vader op mensen wacht die tot zichzelf komen en omkeren en hun zelfs tegemoet snelt, beroert Andrew diep. Hij vertrouwt zich toe aan de barmhartigheid van God en ervaart op datzelfde moment de vrede waarnaar hij zo lang gezocht heeft.

Vanaf dat moment verspreidt het Evangelie zich snel in Andrews omgeving, eerst in zijn eigen gezin. Dan wordt een buurman, die als vechtersbaas bekend staat en Andrew wil aanvallen, zijn beste vriend en broeder in het geloof. In de daarop volgende tijd komen nog twaalf gezinnen tot geloof in de Heere Jezus en zij verspreiden weer veel zegen in hun eigen omgeving.

Deze ware geschiedenis toont aan welke kracht Gods Woord heeft om het leven van mensen te veranderen. En diezelfde kracht heeft het nu nog steeds.